

→ Editorial

X **Llei electoral**

Els dos consellers generals de Renovació Democràtica (RD) van presentar ahir una proposta per modificar la Llei electoral i canviar l'actual sistema de recompte de vots per un altre que sigui més representatiu. Aquesta formació política és conscient de les dificultats que té per tirar endavant una iniciativa d'aquestes característiques, i fins i tot perquè pugui entrar a tràmit parlamentari, per la qual cosa es necessiten com a mínim tres parlamentaris. El mèrit principal de la proposta és que torna a plantejar la necessitat de reflexionar al voltant del sistema electoral vigent i les seves mancances, que ja han estat tractades en altres moments durant els últims anys. No s'ha d'oblidar, però, que aquest sistema va sorgir en el seu dia del consens entre les diverses forces polítiques. És per això que per modificar-lo cal tornar a apel·lar al consens entre tots els partits polítics, ja que és sens dubte una de les bases fonamentals de la democràcia. Realment ens temem, però, que el fet que siguem al final de la legislatura no facilita que hi pugui haver un debat serè i objectiu sobre la matèria.

Quiosc internacional

EL PAIS

Obama es mou de pressa

La presentació de l'equip econòmic de Barack Obama, amb l'encara no confirmada designació de Hillary Clinton com a secretària d'Estat, suggereix que el president electe dels EUA planeja governar des del centre del seu partit, malgrat haver rebut el suport entusiasta de l'esquerra democràtica, i que prefereix envoltar-se de gent flexible i pragmàtica i en tant que sigui possible experimentada abans que no pas d'ideòlegs. Obama s'està afanyant a cobrir els llocs clau del seu Govern, convençut que l'estat crític de la situació no permet gaires experiments ni terminis d'espera. Així ho prova la Reserva Federal, que va anunciar ahir més mesures de xoc, com la injecció de 800.000 milions de dòlars per animar el consum, sense esperar el paquet econòmic que prepara l'equip de Obama.

Ni l'elecció decisiva de Timothy Geithner al capdavant del Tresor per encapçalar el rescat de l'economia de la superpotència, ni la de Lawrence Summers com a principal assessor presidencial o Christina Romer susciten grans controvèrsies. Si les probabilitats de superació de la crisi depenguessin únicament o fonamentalment de la qualitat tècnica de les persones, es podria afirmar que Obama l'ha encertada de veritat en la selecció del seu equip econòmic de caire clintonià. Encara que tant Geithner, un home pragmàtic i neutral, president del banc de la Reserva Federal de Nova York, menjo Summers –tots dos procedents del Departament del Tresor amb Bill Clin-

ton– hagin tingut, des de les posicions respectives, papers importants en les polítiques erràtiques de Bush que han contribuït a disparar la crisi. L'experiència demostra que el currículum no sol ser una eina suficient per canalitzar encertadament les polítiques econòmiques, i menys si es tracta d'afrontar la recessió més severa des de la Gran Depressió.

Les apostes canvien en el cas de l'acció exterior. Amb l'elecció, encara no oficial de la senadora Clinton com a cap de la diplomàcia, el president electe fa bones les lliçons del seu heroi Lincoln sobre la integració de rivals, però s'endinsa en un territori arriscat. La Secretaria d'Estat és el lloc de màxima visibilitat després de la Casa Blanca, una cosa congruent amb el fet que la política exterior dels EUA abasta el planeta sencer. Amb Washington ficat en dues guerres (l'Iraq i l'Afganistan) i desafiaments d'envergadura a Rússia, l'Iran, el Pròxim Orient o Xina, la seva pròxima titular haurà de reconstruir la reputació del seu país al món. Malgrat la seva brillantor, Clinton no té experiència en un àmbit on, d'altra banda, s'exigeix per damunt de tot ser la veu del seu amo. La seva designació satisfarà l'establishment democràtic, però disgustarà nombrosos simpatitzants d'Obama que es van esforçar perquè guanyés a Hillary i el que aquesta representa a Washington. Els dos interrogants fonamentals pertocuen a la compatibilitat entre Obama i Clinton i a la disposició de l'exprimera dama de subordinar la seva ambició al servei del nou president. Potser trigaran a aclarir-se.

Editorial, El País 26-11-08

diari
més
andorra

Edita: AIRA SL
DL: AND590-2005

núm. 788

5.906 exemplars diaris

Aira SL

President:

Jaume Ramisa

Coordinadora general:

Carmen Vázquez

Director comercial:

Joan Manel Guerra

Més Andorra

Director general:

Jaume Ramisa

Cap de redacció:

Julia Rodríguez

Redacció:

Emilio Narváez

Èlia Orts

Pere Moliné

Èric Frigola

Agències:

Colominas MC

Fotografia i

disseny gràfic:

Mario Roig

Quimescuer

Col·laboradors

d'opinió:

Domènec Bascompte

Josep Maria Beal

Faust Campamà

Roser Carol

Pere Cervós

Joan Coll

Patrick Garcia

Josefina Lladós

Lydia Magallon

Josep-Lluís Marquès

Angelina Mas

Teresa Miserachs

El Almi Mustapha 'Musta'

Cristina Orduña

Gualbert Osorio

Jordi Piferrer

Teresa Rodrigo

Lili Rosetti

Pere-Joan Tomàs

Elisenda Vives

Publicitat:

Toni Iranzo

Jesús Grandvallet

Transport:

DistriNor

Distribució:

quality

Assessorament

lingüístic:

Joan Basagaña

Impressió:

imprintse

Impressions Intercomarcals

Redacció:

Carrer Prat de la Creu, 59-65

AD500 Andorra la Vella

Telèfon: 809 810

Fax: 829 810

mes@mes.ad

L'opinió del diari només queda reflectida a través de l'editorial. Els articles de les seccions d'opinió expressen els criteris de qui els signa i el diari no els fa seus necessàriament.

→ Calidoscopi

Més exemples

EL ALMI MUSTAPHA, 'MUSTA'

Després de 40 anys de lluita continua contra la segregació racial i el racisme, els Estats Units acaben de donar un exemple al nou món en tenir un president afroamericà, Barack Obama,

que exercirà el seu mandat a partir del pròxim 20 de gener. Obama ha patit en el procés electoral racisme, rebuig i inclús dues vegades intent d'assassinat. El darrer dia de les eleccions, i amb el seu triomf a totes les grans ciutats, vam poder veure gent contenta i plorant, negres, asiàtics, hispans i fins i tot el reverend Jesse Jackson també plorant. I és que els afroamericans no s'ho creien. No creien que això podia arribar a passar o potser el reverend Jackson es va recordar del discurs de l'altre reverend, Dr. Martin Luther King, quan va manifestar el seu somni: «Algun dia hi haurà un president negre en aquest país però no ho veuré ni jo ni els meus fills».

El seu somni s'ha realitzat i ho han vist els seus fills, però encara falta molt per fer. És el cas dels indis, que són els veritables americans i estan tancats darrere de reixes on es poden visitar, i estan apartats tant de la vida social com política. Ja ho va dir Obama: no hi ha una Amèrica ni blanca, ni negra, ni asiàtica, ni hispana; hi ha els Estats Units d'Amèrica. Ell tampoc, i malgrat el seu progressisme i modernisme, no es va recordar dels veritables americans.

Aquest exemple també l'ha donat algun dia Nova Zelanda amb els veritables autòctons del país, els maoris, o Austràlia, amb els també nadius d'aquest continent on al segle XXI encara viuen de manera salvatge i també fora de tot tipus d'activitats. I és encara més dur: els aborígens, que avui busquen els seus pares biològics, ja que van ser arrencats de petits, amb el pretext dels culpables blancs, i si continuen amb els seus, acabarien com ells. Aquests petits avui tenen entre 60 i 70 anys.

Fa poc la reina Elisabeth del Regne Unit va demanar perdó a aquestes dues ètnies per la injustícia i els crims comesos pels soldats d'acord amb els governs britànics de l'època, en representació de la corona britànica. Un altre país que va donar l'exemple a primers dels anys 90 va ser Sud-àfrica, amb l'alliberament de Nelson Mandela, que va passar 27 anys darrer de les reixes i on fins els 80 era impossible pensar que un negre al seu propi país esdevingués president, tot i haver-hi una població de 38 milions de negres i pobres davant de sis milions de blancs i rics.

No fa gaire un francès, també de color, va criticar aquest país per no tenir ministres de color o de no comptar a les eleccions presidencials amb aspirants negres, ja que França té sota el seu domini les illes del Pacífic, on en canvi hi ha polítics blancs, que allà els anomenen «les caldochs». Mentrestant, el pròxim president Obama ara està formant el seu govern i la seva opositora, Hillary Clinton, aspira a formar part d'aquest govern com a secretària d'Estat. Ara el seu espòs i expresident, Bill Clinton, la promocionarà a Kuwait i en alguns països del golf Pèrsic, afirmant que la seva la meua muller «seria una gran secretària d'Estat». I això que durant les eleccions es veia perden i li va proposar a Obama la vicepresidència i ell va contestar que es presentava com a president.

//opinio@mes.ad